

Ama Youdon Foundation Jaarverslag 2017

In het jaar 2017 heeft de Ama Youdon Foundation financiële ondersteuning gegeven aan 17 ouderen in Dekyiling, de Tibetaanse gemeenschap op korte afstand van de Indiase stad Dehra Dun. Van deze ouderen woonden 16 personen alleen en 6 samen met een partner (echtgenoot, broer, zus).

Dankzij de nalatenschap van onze overleden vriendin Liesbeth Steneker en een aantal trouwe donateurs kunnen wij over een langere periode financiële ondersteuning geven in het dagelijks levensonderhoud, medische kosten, kosten bij het overlijden, huur van woonruimte en de individuele zorg van een 'caretaker'.

William Yang, voorzitter van de Ama Youdon Foundation, is samen met Diederick Sprangers in januari van het jaar 2017 opnieuw op bezoek geweest bij alle ouderen die door de Stichting ondersteund worden. Het is altijd een roerend weerzien met de ouderen die we inmiddels goed kennen. Maar het is ook een kennismaking met de ouderen die voor het eerst door de Stichting ondersteund worden. Zo zijn er twee oudere heren bij gekomen: mr. Legden (geboren in Lhasa in 1940) en mr. Jampa Wangchuk (geboren in Kham Gapa in 1931). Beiden hadden als soldaat gevochten tegen het Chinese leger dat in 1959 Tibet was binnen gevallen en na een ongelijke strijd waren zij in hetzelfde jaar als de Dalai Lama gevlucht naar India. Mr. Jampa liet op zijn arm en pols de littekens zien die hij in de strijd tegen de Chinese soldaten had opgelopen. Na zijn 'carrière' als soldaat is hij monnik geworden. Inmiddels is hij 86 jaar en in lichaam en geest zeer verzwakt. Nu werd hij in het nonnenklooster bij Dekyiling door een non verzorgd die daarvoor haar driejarige retraite had onderbroken. Dit is een voorbeeld van 'practical compassion' waar de Dalai Lama de monniken en nonnen vaker toe aanspoort.

De heer Legden is 77 en nog redelijk fit en energiek. Na zijn vlucht uit Tibet heeft hij zich aangesloten bij de de Tibetan Border Force. Dit is de Tibetaanse afdeling van het Indiase leger die hoog in de bergen van de Himalaya de grenzen bewaakt tegen de Pakistani en Chinezen. In 1989 ging hij met pensioen, maar in die tijd stelde de Indiase regering nog geen pensioengelden beschikbaar. Dat is inmiddels veranderd, maar aan de oud-veteranen wordt geen pensioen uitgekeerd. Na een leven van hard werken in het Indiaas-Tibetaanse leger is hij nu zonder enig inkomen. Omdat hij ongetrouwd is gebleven zijn er ook geen kinderen die voor hem kunnen zorgen.

Huur

De meeste van onze ouderen wonen in een klein huis dat één kamer heeft met een kleine extra ruimte als kookgelegenheid. Dit huis is door de Tibetaanse regering in ballingschap ter beschikking gesteld. Niet al onze oudjes hebben een dergelijk huis en sommigen zijn genoodzaakt een kamer te huren. Doorgaans is dit bij een Indiase huiseigenaar die een huurprijs vraagt die onze ouderen niet of nauwelijks kunnen opbrengen. Het bestuur heeft dit jaar voor het eerst voor drie personen een bijdrage in de huur gegeven. Wij hebben benadrukt dat in de toekomst de bijdrage niet alleen van ons, maar ook vanuit de Tibetaanse gemeenschap in Dekyiling te laten komen. Dit sluit aan bij ons beleid om gaandeweg de Tibetaanse gemeenschap te betrekken bij de zorg voor hun ouderen. Deze zorg zou niet afhankelijk mogen zijn van de goodwill van een buitenlandse organisatie. Deze zorg blijkt overigens wel uit de hulp die bij ziekte of overlijden geboden wordt door burens. Deze kan praktisch zijn of financieel.

Betrekken van de Tibetaanse gemeenschap

William Yang heeft het betrekken van de Tibetaanse gemeenschap in zijn gesprekken met de verschillende Welfare officers van Dekyiling al meerdere keren aangekaart. De betreffende Welfare officer is het altijd volledig eens met het idee, maar het beleid van de Tibetaanse regering is dat Welfare officers elke twee jaar van standplaats veranderen. Het thema moet daarom steeds opnieuw aangekaart worden. Zo is al een paar keer besproken om de nonnen die in een klooster midden in Dekyiling wonen te betrekken bij de zorg voor onze ouderen. Het leek ons een goed idee wanneer een aantal nonnen bereid zijn om van tijd tot tijd onze 'grannies' te bezoeken. De Dalai Lama en ze te vragen af en toe het straatje over te steken om bij één van onze ouderen langs te gaan. Eén van de redenen waarom de Dalai Lama over 'practical compassion' spreekt is dat hij soms heel kritisch is naar de monniken en nonnen die alleen maar in het klooster blijven en geen oog hebben voor de noden van de mensen om hen heen.

Het contact met de abt van het klooster moet in eerste instantie door de Welfare officer gelegd worden. We realiseren ons dat wij bepaalde zaken niet kunnen forceren en niet onze ideeën mogen opdringen. Maar we blijven in gesprek om dit wellicht wat ongemakkelijke onderwerp aan de orde stellen.